

EUGENIA MARIN

LEGEA CONTENCIOSULUI
ADMINISTRATIV
NR. 554/2004

COMENTARIU PE ARTICOLE

CAPITOLUL II. PROCEDURA DE SOLUȚIONARE A CERERILOR ÎN CONTENCIOSUL ADMINISTRATIV

Art. 7. Procedura prealabilă

(1)^[1] Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

(1)^[2] În cazul actului administrativ normativ, plângerea prealabilă poate fi formulată oricând.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în ipoteza în care legea specială prevede o procedură administrativ-jurisdicțională, iar partea nu a optat pentru aceasta.

(3)^[3] Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. Plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, se va introduce în termen de 30 de zile din momentul în care persoana vătămată a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului. Pentru motive temeinice, plângerea prealabilă se poate formula și peste termenul de 30 de

zile, dar nu mai târziu de 6 luni de la data la care a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul acestuia. Termenul de 6 luni prevăzut în prezentul alineat, precum și cel prevăzut la alin. (1) sunt termene de prescripție.

^[1] Alin. (1) al art. 7 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din Legea nr. 212/2018.

^[2] Alin. (1^a) al art. 7 a fost introdus prin art. I pct. 8 din Legea nr. 262/2007.

^[3] Alin. (3) al art. 7 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din Legea nr. 212/2018.

(4) Plângerea prealabilă, formulată potrivit prevederilor alin. (1), se soluționează în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. g)^[1].

(5)^[2] În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6)^[3] Plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative trebuie făcută în termen de 6 luni, care va începe să curgă^[4]:

a) de la data încheierii contractului, în cazul litigiilor legate de încheierea lui;

b)^[5] de la data când reclamantul a cunoscut cauza anulării, dar nu mai târziu de un an de la încheierea contractului;

c)-e)^[6] *Abrogate*.

(7)^[7] *Abrogat*.

SUMAR: 1. Noțiuni (p. 181); 2. Caracterul obligatoriu (p. 186); 2.1. Excepții (p. 189); 3. Termenele de exercitare (p. 196); 3.1. Termenele instituite pentru destinatarul actului (p. 197); 3.2. Termenele instituite pentru terțul vătămat (p. 204); 3.3. Termenele instituite pentru persoana vătămată prin emiterea unui act administrativ normativ (p. 211); 3.4. Termenele instituite în cazul contractelor administrative (p. 211); 3.4.1. Calculul termenelor în raport de îndeplinirea procedurii concilierii (p. 212); 3.4.2. Competența instanței investite cu judecarea cererii (p. 221); 3.4.3. Judecarea cererilor incidentale (p. 222); 4. Aspecte de ordin procedural (p. 223); 5. Procedura medierii în litigiile de contencios administrativ (p. 227); 6. Sancțiunea aplicabilă în cazul neîndeplinirii procedurii (p. 229).

[1] Textul are în vedere forma art. 2 dinaintea modificării acestuia prin Legea nr. 262/2007. După această modificare, dispozițiile de la lit. g) se regăsesc la actuala lit. h) a art. 2.

[2] Alin. (5) al art. 7 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din Legea nr. 212/2018.

[3] Alin. (6) al art. 7 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 9 din Legea nr. 262/2007.

[4] Partea introductivă de la alin. (6) al art. 7 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 6 din Legea nr. 212/2018.

[5] Lit. b) de la alin. (6) al art. 7 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 6 din Legea nr. 212/2018.

[6] Lit. c)-e) de la alin. (6) al art. 7 au fost abrogate prin art. I pct. 7 din Legea nr. 212/2018.

[7] Alin. (7) al art. 7 a fost abrogat prin art. I pct. 8 din Legea nr. 212/2018.

COMENTARIU

1. Noțiune. Procedura prealabilă reprezintă posibilitatea pe care o are o persoană, fizică sau juridică, de a se adresa autorității/instituției publice sau autorității ierarhic superioare, în legătură cu actul administrativ emis de către aceasta, pe care îl apreciază ca fiind producător de efecte dăunătoare. Astfel, înainte de a se adresa instanței de judecată, persoana lezată într-un drept al său prevăzut de lege ori într-un interes legitim poate introduce o plângere prealabilă prin care solicită fie anularea, în tot sau în parte, fie modificarea actului emis.

Plângerea prealabilă poate fi adresată autorității emitente (procedura fiind denumită „**recurs administrativ grațios**”) sau organului ierarhic superior emitentului actului, dacă acesta există (procedura fiind denumită „**recurs administrativ ierarhic**”).

În doctrină au fost folosiți numeroși termeni care au aceeași semnificație cu cea a recursului administrativ, respectiv „procedură administrativă prealabilă”, „plângere prealabilă”, „procedură precontencioasă”, „recurs administrativ prealabil”, „recurs administrativ precontencios”, „procedură premergătoare acțiunii de contencios administrativ”^[1], cu mențiunea că termenul folosit în această procedură are o cu totul altă semnificație decât cea din dreptul procesual civil, unde recursul este o cale de atac jurisdicțională. Astfel, **recursul administrativ** a fost definit ca exercițiul unui drept al particularilor de a cere administrațiunii de a anula, modifica sau înlocui un act administrativ, care le vatămă drepturile sau interesele lor personale, sau de a-i cere de a adopta o anumită atitudine, de a săvârși o prestațiune sau de a se abține de la o acțiune sau operațiune materială^[2], ca fiind calea de atac sau mijlocul procedural care creează posibilitatea remedierii încălcărilor drepturilor subiective și a intereselor legitime în urma unor vătămări cauzate de către organele administrației de stat^[3], ca reprezentând plângerea adresată de un particular, persoană fizică sau juridică, autorității administrative de la care emană actul administrativ prin care se solicită revocarea, modificarea sau revenirea asupra acestuia^[4], ca o cale prin care particularii lezați în drepturile lor prin acțiunea sau

[1] I. DELEANU, *Procedura civilă*, vol. I, Ed. Servo-Sat, Arad, 1998, p. 334.

[2] C. RARINCESCU, *op. cit.*, p. 106.

[3] A. IORGOVAN, *op. cit.*, vol. I, 1996, p. 386.

[4] R.N. PETRESCU, *op. cit.*, 2009, p. 395.

inacțiunea unei autorități administrative sunt obligați sau au facultatea să o exercite în fața autorității emitente sau a celei superioare acesteia, înainte de a promova o acțiune de contencios administrativ^[1].

În privința fundamentului juridic al plângerii prealabile au fost exprimate opinii diferite și s-a considerat că aceasta are la bază **dreptul de petiționare** al cetățenilor prevăzut de Constituție^[2], principiul de drept al **revocării** actelor administrative^[3], dar și că aceasta constituie o dimensiune a **dreptului la bună administrare**^[4].

Recursul administrativ, fie cel grațios, fie cel ierarhic, poate aduce beneficii atât persoanei vătămate, cât și administrației publice. De exemplu, în procedura prealabilă, persoana vătămată are posibilitatea să obțină anularea actului într-un timp relativ scurt, în comparație cu un litigiu în fața instanței, iar, în același timp, autoritățile publice au posibilitatea de a evita un litigiu ce presupune cheltuieli și, eventual, acordarea unor daune pentru emiterea nelegală a actului. Nu trebuie neglijat nici aspectul legat de degrevarea instanțelor de contencios administrativ, mai ales, în contextul creșterii constante a numărului de cauze și a complexității acestora, dar și al creșterii duratei de soluționare a acestor litigii^[5].

Legea nr. 554/2004, în art. 2 alin. (1) lit. j), definește **plângerea prealabilă** ca fiind „cererea prin care se solicită autorității publice emitente sau celei ierarhic superioare, după caz, reexaminarea unui act administrativ

[1] A se vedea D.C. DRAGOȘ, *op. cit.*, p. 199.

[2] C.L. POPESCU, *Nota (I) la decizia nr. 416/1995 a Curții Supreme de Justiție, secția contencios administrativ*, în *Dreptul* nr. 10/1997, p. 105.

[3] C. RARINCESCU, *op. cit.*, p. 118.

[4] A. IORGOVAN, L. VIȘAN, AL.S. CIOBANU, D. PASĂRE, *Legea contenciosului administrativ*, Ed. Universul Juridic, București, 2008, p. 169-169. A fost menționată Recomandarea (2001)/9 a Comitetului de Miniștri către Statele membre al Consiliului Europei care a statuat asupra modalităților alternative de reglementare a litigiilor dintre autoritățile administrative și persoanele private, în cadrul cărora se poate identifica și recursul administrativ prealabil, acestea putând fi obligatorii, în anumite cazuri, înainte de sesizarea instanței, iar acestea trebuie să facă obiectul unei examinări atente și să conducă la o decizie din partea autorităților competente, iar din perspectiva modului de reexaminare a actului administrativ de către autoritatea competentă s-a apreciat că recursul administrativ prealabil constituie o dimensiune a bunei administrări, drept exprimat și în art. 41 al Cartei Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene.

[5] Pentru o analiză a punctelor de vedere exprimate în doctrină în legătură cu justificarea teoretico-practică a recursului administrativ, a se vedea D.C. DRAGOȘ, *op. cit.*, p. 204-207.

cu caracter individual sau normativ, în sensul revocării sau modificării acestuia”. După cum se poate observa, în lege se dă posibilitatea exercitării atât a recursului administrativ grațios, cât și a recursului administrativ ierarhic, însă acesta din urmă poate fi exercitat numai în cazul există o autoritate sau instituție publică superioară ierarhic^[1], altfel, poate fi exercitat numai recursul administrativ grațios^[2].

^[1] În art. 85 alin. (2) C.adm. se prevede că „În relațiile dintre consiliul local și primar, consiliul județean și președintele consiliului județean, precum și între autoritățile administrației publice din comune, orașe, municipii și autoritățile administrației publice de la nivel județean nu există raporturi de subordonare, în relațiile dintre acestea există raporturi de colaborare”, iar referitor la autoritățile administrative autonome, în art. 69 din același cod se precizează că acestea sunt „autorități publice centrale a căror activitate este supusă controlului Parlamentului, în condițiile legilor lor de înființare, organizare și funcționare și care nu se află în raporturi de subordonare față de Guvern, de ministere sau față de organele de specialitate ale acestora”.

În practica instanțelor, chiar anterior intrării în vigoare a Codului administrativ, când era în vigoare Legea nr. 215/2001, s-a reținut că în cazul unei acțiuni prin care se solicită anularea unei hotărâri de consiliu local nu este îndeplinită procedura prealabilă obligatorie prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 în situația în care plângerea prealabilă este adresată prefectului, întrucât prefectul nu este organ ierarhic superior consiliului local și că noțiunea de organ ierarhic superior presupune existența unor relații de subordonare între acesta și organul ierarhic inferior în temeiul cărora organul ierarhic superior are competența de a revoca actele administrative emise de organul ierarhic inferior.

Nu aceasta este situația în cazul tutelei administrative a prefectului, prevăzută de art. 3 din Legea nr. 554/2004 și art. 24 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 340/2004, întrucât potrivit acestor prevederi, prefectul are competența doar de a sesiza instanța de contencios administrativ cu acțiuni având ca obiect anularea actelor emise de autoritățile publice locale, nu și de a revoca astfel de acte în ipoteza în care le-ar considera nelegale.

Cererea de intervenție principală prin care prefectul solicită anularea hotărârii consiliului local solicitată prin acțiunea principală trebuie făcută atât în termenul prevăzut de art. 62 alin. (1), cât și în cel prevăzut de art. 11 alin. (1) raportat la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. A se vedea C.A. București, s. a VIII-a cont. adm. și fisc., dec. civ. nr. 5760 din 29 octombrie 2018, trimisă, în rezumat, de C. VOINESCU, Revista Română de Jurisprudență nr. 1/2019, p. 187 și urm.

^[2] În doctrină se susține că art. 7 alin. (1) nu se referă la așa-numitul recurs ierarhic impropriu – cererea adresată unei autorități care nu se află în raporturi de supraordonarea cu emitentul actului, dar are dreptul de a controla într-un anumit domeniu de activitate sau într-o situație determinată prin lege. Există un asemenea control ierarhic impropriu atunci când particularul sesizează un organ specializat cu activitatea de control, cum ar fi inspecțiile sau inspectoratele de stat, cererea adresată Inspecției Muncii sau Curții de Conturi. A se vedea D.C. DRAGOȘ, *op. cit.*, p. 211.

În practica instanțelor s-a considerat că rațiunea instituirii procedurii prealabile în materie administrativă este aceea de a permite autorităților publice emitente ale unui act administrativ nelegal să revoce actul vătămător, în scopul rezolvării cu celeritate a situației conflictuale ivite prin adoptarea acestuia - ca mecanism de înlăptuire a unei „bune administrări” (revocabilitatea actelor administrative constituie un principiu călăuzitor în domeniul administrației publice, fiind recunoscut ca atare, atât de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cât și de Consiliul Europei; astfel, Curtea de Justiție a încorporat principiul revocabilității în dreptul european, alături de alte principii juridice relevante existente în sistemele naționale ale statelor membre, ca manifestare a preocupării pentru soluționarea, pe cale amiabilă, a litigiilor ivite între administrația publică și cetățeni; totodată, principiul revocabilității este recunoscut și de către Consiliul Europei - care, la data de 5 septembrie 2001 a adoptat Recomandarea 2001 a Comitetului de Miniștri către statele membre ale Consiliului Europei asupra modalităților alternative de reglementare a litigiilor dintre autoritățile administrative și persoanele private, insistând asupra importanței accesului oricărui subiect al unui act administrativ la exercitarea unui recurs în fața administrației, având ca obiect atât legalitatea, cât și oportunitatea actului).

În ceea ce privește temeiul revocării, acesta trebuie căutat în caracterul de autoritate al actului administrativ, emitentul actului acționând *ius imperium*; or, poziția din care acționează autoritatea, conjugată cu împrejurarea că, de regulă, actul administrativ constituie o manifestare unilaterală a voinței sale juridice, justifică retragerea acestui act din realitatea juridică, atunci când, fie a fost emis cu neobservarea unor condiții de legalitate, fie a devenit inoportun.

Așa se explică introducerea în corpul Legii nr. 554/2004 a dispozițiilor referitoare la procedura prealabilă - legiuitorul român instituind recursul grațios și pe cel administrativ ierarhic drept condiții prealabile sesizării instanței de contencios administrativ, în cazul acțiunilor în anularea actelor administrative vătămătoare, tocmai pentru a permite autorităților administrative emitente ale actelor contestate revocarea acestora^[1].

Întrebarea se pune dacă în cazul în care autoritatea emitentă are și o autoritate ierarhic superioară, persoana vătămată va putea să exercite simultan recursul administrativ grațios și recursul administrativ ierarhic sau

^[1] A se vedea C.A. Timișoara, s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1119 din 24 mai 2018, www.rolii.ro.

vor putea fi exercitate succesiv? Textul art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 nu dă un răspuns exact la această întrebare, dar considerăm că ar fi recomandat ca, în cazul în care autoritatea emitentă a actului administrativ are o autoritate ierarhic superioară, atunci persoana vătămată să nu se adreseze simultan celor două autorități, ci, eventual, să aștepte răspunsul autorității emitente și, apoi, dacă mai este în termen, să adreseze plângerea prealabilă și autorității ierarhic superioare acesteia. În acest fel se pot evita răspunsurile contradictorii ce ar putea să fie transmise în situația în care, concomitent cu plângerea prealabilă adresată autorității emitente, persoana vătămată s-ar adresa cu plângere și autorității ierarhic superioare.

Bineînțeles că persoana vătămată va folosi un eventual răspuns favorabil, indiferent de emitentul acestuia, dar se poate pune problema în ce măsură va putea **autoritatea ierarhic superioară** să anuleze actul emis, în condițiile în care legea nu prevede expres această posibilitate. Autoritatea ierarhic superioară va putea să solicite emitentului actului să revină asupra acestuia, dar, în cazul în care acesta refuză, emitentul actului se poate adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea ordinului autorității ierarhic superioare^[1].

În practica administrativă însă, situațiile cele mai des întâlnite, așa cum rezultă din dosarele ce au ca obiect anularea unui act administrativ, în cazul în care autoritatea ierarhic superioară este sesizată cu o plângere prealabilă referitoare la un act administrativ emis de o autoritate din subordinea acestuia, fie solicită documentele care au stat la baza emiterii actului și punctul de vedere al emitentului și se comunică un răspuns persoanei vătămate, fie plângerea prealabilă se transmite emitentului actului, iar persoanei vătămate i se comunică această împrejurare și faptul că va primi răspuns de la emitentul actului administrativ. Aceste ipoteze sunt valabile în cazul în care, prin lege, nu se prevede soluționarea **obligatorie** a plângerii prelabile de către organul ierarhic superior, situație în care acesta este obligat să soluționeze plângerea prealabilă și numai aceasta poate fi contestată în fața instanței de contencios administrativ. Dar, ipoteza reglementată de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 vizează situația în care, anterior sesizării instanței de contencios administrativ, persoana vătămată se adresează emitentului actului sau autorității ierarhic superioare

[1] În acest sens, a se vedea D.C. DRAGOȘ, *op. cit.* p. 210-211.

emitentului actului, sperând în soluționarea cererii sale de revocare, în tot sau în parte, a actului emis.

2. Caracterul obligatoriu. În privința obligativității introducerii plângerii prealabile, ca procedură prealabilă, înaintea inițierii unei cereri în fața instanței de judecată, atât în cazul Legii nr. 554/2004 [art. 7 alin. (1)], cât și în cazul legilor anterioare, abrogate – al Legii nr. 1/1967 cu privire la judecarea de către tribunale a cererilor celor vătămați în drepturile lor prin acte administrative ilegale [art. 3 alin. (1)] sau al Legii nr. 29/1990 a contenciosului administrativ (abrogată – *n.n.*) [art. 5 alin. (1)]^[1] – legiuitorul a ales **caracterul obligatoriu** al acesteia^[2].

^[1] Legea pentru contenciosul administrativ din 1925 nu prevedea caracterul obligatoriu al recursului administrativ, acțiunile în contencios administrativ putând fi făcute oricând (art. 4). Subliniind neajunsurile recursului administrativ, prof. C. Rarincescu arăta că „administrațiunea” este, în realitate, un judecător în propria cauză și va fi cu atât mai puțin înclinată să dea dreptate particularului, iar, pe de altă parte, rezolvă de obicei aceste plângeri fără ascultarea părților interesate, fără administrarea de probe, fără dezbateri contradictorii. A se vedea C. RARINCESCU, *op. cit.*, p. 110.

^[2] Caracterul obligatoriu al plângerii prealabile poate fi stabilit și prin legi speciale, unde se poate reglementa modalitatea de parcurgere a acestei proceduri și actele ce pot fi contestate în instanță. Astfel, Legea nr. 51/1995 reglementează o procedură specială, în privința răspunderii disciplinare a avocaților, această procedură fiind obligatoriu de parcurs, în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. (4), obiectul acțiunii decurgând din sancționarea disciplinară a avocaților îl poate constitui hotărârea pronunțată potrivit alin. (2) și 3 (respectiv hotărârea pronunțată de Consiliul UNBR în contestație, astfel cum este situația din prezentul litigiu și decizia pronunțată de Consiliul UNBR ca urmare a soluționării recursului declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond). Astfel, în litigiu nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, invocate de recurent, nefiind în prezența unui act administrativ-jurisdicțional, astfel cum este acesta definit de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. d) (actul emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială). Această concluzie este întărită și de faptul că, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. (5) din Legea nr. 51/1995, procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei, fiind, prin urmare, lăsată la aprecierea acestei profesii liberale modalitatea în care înțelege să își reglementeze această procedură. Or, nu se poate aprecia că intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a lăsa la latitudinea părții parcurgerea procedurii reglementate de dispozițiile legale citate anterior, în condițiile în care dispozițiile art. 88 alin. (4) din Legea nr. 51/1995 sunt clare, în ceea ce privește obiectul acțiunii în contencios administrativ, iar, pe de altă parte, a lăsat la aprecierea acestei profesii maniera în care își reglementează procedura judecării abaterilor disciplinare, procedura aleasă de ei fiind una obligatorie. Prin urmare, pentru toate considerentele expuse anterior, Curtea constată că recurentul-reclamant era

Plângerea prealabilă are caracter obligatoriu atât în cazul în care a fost emis un **act administrativ individual**^[1], cât și atunci când a fost emis un **act administrativ normativ**, dar și în cazul **contractelor administrative**, fiind o condiție de exercitare a acțiunii în anulare de către persoana care se consideră vătămată într-un drept sau într-un interes legitim prin emiterea sau încheierea acestora.

obligat să parcurgă procedura reglementată de dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995 și de cele ale art. 277-287 din Statutul profesiei de avocat, acesta neavând dreptul de a opta, reglementat de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004 – a se vedea C.A. Cluj, s. a III-a cont. adm. și fisc., dec. nr. 235 din 2 februarie 2017, publicată în Buletinul Curților de Apel nr. 5/2017, p. 28 și urm.

^[1] În practică a fost atenuat caracterul obligatoriu al plângerii prealabile în cazul în care autoritatea emitentă a actului administrativ vătămător nu a indicat obligativitatea parcurgerii acestei proceduri ci a precizat că actul poate fi contestat la instanță. S-a susținut că „actul administrativ trebuie să fie întocmit în scris și să cuprindă mențiunile esențiale pentru validitatea acestuia, neputându-se reține că, din perspectiva căilor de atac ce pot fi exercitate împotriva actului administrativ, acesta poate fi incomplet, neclar, de natură a induce în eroare destinatarul cu privire la procedura de urmat.

Dispoziția atacată (fila 2 dosar fond), structurată pe articole, prevede expres că «poate fi contestată în termen de 30 de zile de la comunicare, la Tribunalul Argeș, conform Legii contenciosului administrativ nr. 544/2004».

Dincolo de eroarea materială asupra numărului legii aplicabile, Curtea constată că nu se face referire numai la posibilitatea persoanei interesate de a ataca actul administrativ în fața instanței de contencios administrativ, procedură ulterioară parcurgerii recursului grațios sau a celui ierarhic, ci se indică și termenul de 30 de zile de la comunicarea actului, care nu este însă prevăzut de lege.

Astfel, în ipoteza în care, în aplicarea regulii *nemo censetur ignorare legem*, autoritatea administrativă emitentă s-ar fi referit numai la posibilitatea sesizării instanței judecătorești, s-ar fi putut admite că reclamantul, fără studii juridice, trebuia să cunoască obligativitatea sesizării prealabile a autorității administrative emitente, în condițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului.

Însă, în condițiile în care, în același termen de 30 de zile de la comunicarea actului, autoritatea publică emitentă, care nu se poate prevala de necunoașterea legii, indică destinatarului actului dreptul de a sesiza instanța de judecată, apare întemeiată atitudinea intimatului-reclamant de a urma cele prescise în dispoziția atacată.

Pe de altă parte, rațiunea urmărită de legiuitor la reglementarea regulii impuse prin art. 193 alin. (2) C.proc.civ. este aceea de a evita soluționarea pe fond a unei cereri de contencios administrativ, în condițiile în care autoritatea emitentă a actului a indicat corect, legal, procedurile de urmat pentru atacarea actului” – a se vedea C.A. Pitești, s. a II-a civ., cont. adm. și fisc., dec. nr. 450 din 10 martie 2016, Revista Română de Jurisprudență nr. 3/2016, p. 115 și urm.

Caracterul obligatoriu al plângerii prealabile, în raport de dreptul constituțional al accesului la justiție, a fost analizat de către Curtea Constituțională care a apreciat că nu există nicio încălcare a normelor din Constituție prin instituirea caracterului obligatoriu al recursului administrativ și s-a spus că „în jurisprudența sa, Curtea a statuat cu valoare de principiu că **procedura prealabilă** reglementată de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu este de natură să afecteze accesul liber la justiție ori dreptul la un proces echitabil și că instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent. Se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar, pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de *contencios administrativ* de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității”. De asemenea, Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este, de exemplu, procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic. În plus, s-a arătat că dreptul de acces liber la justiție nu este un drept absolut, el putând fi supus anumitor condiționări. Prin urmare, Curtea a statuat că „parcursul unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional, nu îngreădește dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești” și că „prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat cu valoare de principiu că este de competență exclusivă a legiuitorului de a institui asemenea proceduri destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, descongestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale, evitarea cheltuielilor de judecată, iar legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului

acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”^[1].

2.1. Excepții. De la regula **caracterului obligatoriu** al plângerii prealabile, în Legea nr. 554/2004 au fost prevăzute și **excepțiile** pentru:

- acțiunile formulate de prefect;
- acțiunile formulate de Avocatul Poporului;
- acțiunile formulate de Ministerul Public;
- acțiunile formulate de Agenția Națională a Funcționarilor Publici;
- acțiunile formulate potrivit art. 9 din Legea nr. 554/2004, respectiv cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe;
- acțiunile îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate, întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice;
- acțiunile formulate în cazul refuzului nejustificat și al „tăcerii administrative”, adică al actelor administrative asimilate potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004;
- în cazul invocării excepției de nelegalitate a unui act administrativ;
- în cazul în care partea a optat pentru jurisdicția administrativă specială, iar pe parcursul soluționării litigiului renunță la aceasta.

Caracterul de noutate este dat de excepția ce vizează **acțiunile** îndreptate împotriva actelor administrative **care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice**, acest text fiind introdus ca urmare a modificărilor aduse Legii contenciosului administrativ prin Legea nr. 212/2018.

Chiar dacă textul este nou, prin neclaritatea lui a iscat, cel puțin în doctrină, deocamdată, critici, pe care le apreciem ca fiind justificate.

După cum se poate observa, textul din art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004 folosește sintagma „acțiunile îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice”, dar asemenea acțiuni pot fi formulate atât de autoritatea emitentă, la sesizarea persoanei vătămate, dar pot fi acțiuni adresate instanței de contencios administrativ și de către persoane vătămate prin asemenea acte^[2], fără să mai solicite autoritățile emitente

^[1] CCR, dec. nr. 843 din 14 decembrie 2017 (M. Of. nr. 183 din 28 februarie 2018).

^[2] Anterior modificărilor aduse art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004 în 2018, instanța supremă s-a pronunțat în sensul caracterului obligatoriu al plângerii prealabile în cazul în care se solicita anularea unui act administrativ unilateral care a intrat în circuitul civil. De exemplu, în cazul în care s-a solicitat anularea unui act emis în anul

formularea acțiunii în condițiile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004. De aceea, pentru a elimina posibilitatea unor interpretări contradictorii^[1], se putea preciza expres că excepția vizează numai ipoteza în care autoritatea emitentă formulează acțiune în anularea actului administrativ, care nu mai poate fi revocat de către aceasta pentru că a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice^[2], excepție ce se justifică tocmai prin faptul că autoritatea emitentă ar fi obligată, altfel, să-și adreseze plângerea prealabilă, ceea ce ar fi un nonsens. O extindere a categoriilor de subiecți ce ar putea beneficia de această excepție nu ar fi benefică pentru că, în lipsa procedurii prealabile, în cazul formulării acțiunii în contencios de către persoana ce se consideră vătămată de emiterea unui act administrativ, instanța ar fi cea care ar stabili dacă actul administrativ a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, pe baza probelor administrate. Dar și în acest caz, chiar dacă legea prevede o excepție, va putea fi respinsă acțiunea ca **inadmisibilă** dacă persoana vătămată nu dovedește că sunt îndeplinite condițiile pentru a fi exceptată de la îndeplinirea procedurii prealabile, respectiv că actul administrativ atacat a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. Or, toate aceste aspecte presupun verificări pe fondul cauzei, iar **excepția lipsei plângerii prealabile** este una dirimantă, ce se analizează fără verificări de fond.

În doctrină a fost criticată această soluție adoptată de legiuitor și s-a considerat că în **cazul actului administrativ normativ**, care intră în vigoare și, deci, produce efecte de la data publicării sale, prin raportare la conținutul art. 7 alin. (5) din Legea cu nr. 554/2004, s-ar putea conchide că, în cazul unui **act administrativ cu caracter normativ**, plângerea administrativă

2001, iar acțiunea era formulată în anul 2010 de persoana care se considera vătămată și care era vizată de acel act – a se vedea I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1626 din 21 aprilie 2015, www.scj.ro.

^[1] În doctrină s-a spus că includerea expresă a actelor irevocabile în categoria excepțiilor de la procedura administrativă prealabilă, fără nicio distincție în funcție de calitatea reclamantului, va produce un reviriment al jurisprudenței în sensul recunoașterii admisibilității acțiunii în anulare a acestor acte fără îndeplinirea procedurii prealabile, indiferent de cel care formulează acțiunea. A se vedea A. TRĂILESCU, A. TRĂILESCU, *op. cit.*, p. 140.

^[2] A fost exprimată opinia că excepția plângerii prealabile se referă numai la autoritatea emitentă care formulează acțiune pentru anularea actului administrativ care a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, în condițiile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004. A se vedea C.S. SĂRARU, *op. cit.*, p. 218.

prealabilă nu este niciodată obligatorie și, prin urmare, este **facultativă**, de vreme ce o astfel de plângere nu mai trebuie asumată împotriva unui **act administrativ normativ**, dacă acesta a intrat în ordinea juridică obiectivă și a început să producă efectele pentru care actul a fost emis, nefiind nevoie ca efectele unui asemenea act să se epuizeze, fiind suficient ca ele doar să înceapă să se producă.

S-a spus că, cu cât un act administrativ unilateral cu caracter normativ este mai vechi, cu atât cel vătămat, la un moment dat, printr-un astfel de act va fi tentat să ocolească procedura plângerii administrative prealabile, fiindu-i greu să-și închipuie să actul a rămas steril, respectiv că nu a produs efectele pentru care a fost emis, o foarte îndelungată perioadă de timp (de la data intrării sale în vigoare, prin publicare și până la data la care l-a vătămat pe cel devenit interesat de desființarea lui). Iar dacă, cel mai probabil, actul a generat efecte dintre cele avute în vedere de emitentul său, în virtutea art. 7 alin. (5) din Legea cu nr. 554/2004, plângerea administrativă prealabilă ce ar fi putut fi promovată împotriva lui nu mai este obligatorie.

În cazul **actelor administrative unilaterale cu caracter individual** situația este și mai complicată deoarece momentul comunicării și cel de la care acestea produc efectele pentru care au fost emise nu coincid întotdeauna și, pentru că situațiile ce se pot ivi sunt diferite, s-a propus ca judecătorul litigiului să unească excepția lipsei procedurii prealabile cu fondul cauzei și să se pronunțe numai după administrarea probelor^[1].

Toate aceste neclarități ale textului vor determina, cu siguranță, soluții contrare în practica instanțelor de contencios administrativ și, probabil, va fi necesară modificarea legii sau pronunțarea unor soluții interpretative de către instanța supremă, fie pe calea recursului în interesul legii, fie pe calea dezlegării unor probleme de drept.

O prevedere expresă, care a preluat susținerile din doctrină exprimate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 554/2004, se referă la excepția lipsei procedurii prealabile în cazul **actelor administrative asimilate**, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, respectiv refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri și „tăcerea administrativă”, prevedere care este pe deplin justificată.

^[1] C. CLIPA, *Ne îndreptăm spre facultativitatea plângerii administrative prealabile? Câteva observații pe marginea modificării neriguroase a art. 7 alin. (5) din Legea cu nr. 554/2004 a contenciosului administrativ*, publicat la 1 octombrie 2018, www.juridice.ro.

Anterior, când erau în vigoare dispozițiile Legii nr. 1/1967 cu privire la judecarea de către tribunale a cererilor celor vătămați în drepturile lor prin acte administrative ilegale, nu era prevăzut expres că nu este necesară plângerea prealabilă în cazul refuzului nejustificat sau al nerezolvării unei cereri în termenul prevăzut de lege, dar, în doctrină s-a apreciat că, prin raportare la termenele prevăzute în art. 4 din acel act normativ, în aceste două situații nu este necesară formularea plângerii prealabile^[1].

Nici în Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ nu se prevedea expres că plângerea prealabilă nu este obligatoriu a fi îndeplinită în cazul refuzului nejustificat sau dacă administrația nu răspundea unei cereri, dar, în art. 5 alin. (4) se prevedea că „Sesizarea instanței se va putea face și în cazul în care autoritatea administrativă emitentă sau autoritatea ierarhic superioară nu rezolva reclamația în termenul prevăzut la alin. (1). Cu toate acestea, în interpretarea art. 5 din lege, se considera că în toate cazurile era necesară formularea plângerii prealabile, poziție criticată în doctrină unde s-a spus că, în cazurile în care administrația refuză să satisfacă cererea referitoare la un drept recunoscut de lege sau nici măcar nu răspunde, să fii obligat să te adresezi autorității respective este nepotrivit, iar procedura prealabilă nu face altceva decât să prelungească abuzul autorității administrative”^[2].

De aceea, excepția prevăzută în lege, ca în cazul actelor asimilate să nu fie necesară îndeplinirea procedurii prealabile, a consacrat pe plan legislativ ceea ce se constata în doctrină, astfel, partea vătămată nu mai este obligată să se adreseze aceleiași autorități, în cazul în care primește un răspuns pe care îl apreciază ca fiind nejustificat sau atunci când o autoritate administrativă nu îi dă un răspuns în termenul legal la cererea formulată, având în vedere tocmai atitudinea autorității administrative și pentru a se putea soluționa cât mai rapid posibil diferendul dintre persoana vătămată și autoritatea administrativă, plângerea prealabilă neputând duce decât la o prelungire a acestuia^[3].

^[1] A se vedea I. STOENESCU, S. ZILBERTSTEIN, *Drept procesual civil. Teoria generală*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1983, p. 453.

^[2] V.M. CIOBANU, *Termenele prevăzute de art. 5 din Legea contenciosului administrativ*, în *Dreptul nr. 1/1992*, p. 26.

^[3] În practică s-a reținut că „Legea nr. 554/2004 prevede că în cazul actelor asimilate, refuz nejustificat, nu este obligatorie plângerea prealabilă, tocmai datorită faptului că sesizarea autorității se realizează în vederea emiterii unui act, care nu există la acel

Pentru celelalte excepții de la regula îndeplinirii plângerii prealabile au fost prezentate argumentele în justificarea lor în cadrul comentariilor la articolele respective.

În legătură cu **caracterul de excepție** al dispozițiilor legale care stabilesc categoriile de acțiuni unde nu este necesară formularea plângerii prealabile se pot întâlni situații în care persoana vătămată, deși face parte din categoriile de persoane care nu sunt obligate, totuși adresează o astfel de plângere autorității administrative sau organului ierarhic superior. Într-o asemenea situație, singura problemă ce poate apărea este legată de **termenul** de formulare al acțiunii în cazul **actelor administrative individuale**, dar acest aspect va fi analizat în cadrul comentariilor la art. 11 din Legea nr. 554/2004.

Pe lângă excepțiile prevăzute în art. 7 din Legea nr. 554/2004, există situații în aplicarea unor dispoziții din aceeași lege pentru care instanțele de contencios administrativ au apreciat că nu este necesară plângerea prealabilă^[1], dar și prevederi în legi speciale unde nu este prevăzută

moment, sau îndeplinirii unei obligații legale, ceea ce echivalează cu o procedura prealabilă, însă nu în sensul art. 7 din Lege. La finalul acesteia, persoana devine destinatarul unui refuz, astfel că va fi nevoită să sesizeze instanța de contencios administrativ, fiind inutil să i se pretindă să ceară încă o dată autorității să-și revadă poziția. În sine, actul asimilat, refuzul nejustificat de a soluționa cererea, nu poate fi legat de un termen ca cel de 30 de zile, prevăzut în art. 7 din Legea nr. 554/2004, deoarece, pentru a exista asemenea refuz, persoana interesată trebuie mai întâi să declanșeze procedura administrativă, solicitând să i se respecte dreptul, și ar fi mult prea împovăraător pentru destinatarul legii să fie obligat să-și ceară drepturile în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a legii care consacră dreptul subiectiv respectiv, fără indicarea unui termen în care poate cere recunoașterea dreptului. Într-adevăr, *nemo censetur ignorare legem*, coroborat cu art. 11 din Legea nr. 24/2000, susțin cunoașterea legii în raport de publicarea acesteia în Monitorul Oficial, astfel că persoana interesată ar fi obligată să formuleze cerere de recunoaștere a dreptului încă de la data intrării în vigoare a legii. În ipoteza refuzului, dreptul comun în materia contenciosului administrativ nu a reglementat termenul de sesizare a autorității cu cererea, acesta decurgând, de regulă, din norma specială, astfel că în ipoteza în care asemenea termen lipsește, se va aplica regula complinirii legii speciale cu norma generală, persoana interesată putând să pretindă dreptul prevăzut de lege în termenul general de prescripție, de 3 ani, reglementat de art. 2517 C.civ. în materie civilă. A se vedea Decizia nr. 1754 din 15 decembrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Pitești, s. a II-a civ., cont. adm. și fisc. *apud* A. TABACU, *Despre prescripție în materia contenciosului administrativ*, Revista Română de Jurisprudență nr. 1/2018, p. 215.

^[1] Instanța supremă a tranșat problema caracterului obligatoriu al plângerii prealabile în cazul dispoziției de clasare dispusă de Inspecția Judiciară potrivit art. 45 alin. (4)

lit. b) din Legea nr. 317/2004 și a subliniat că, „în condițiile în care sintagma «rezoluția de clasare este definitivă» din cuprinsul art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost declarată neconstituțională în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din aceeași lege și luând în considerare specificul actelor emise în procedura disciplinară privind pe magistrați precum și lipsa unei reglementări care să pună legea în acord cu decizia Curții Constituționale, devine aplicabil principiul prevăzut de art. 5 alin. (3) din C.proc.civ., referitor la judecarea pricinilor potrivit dispozițiilor edictate pentru instituția juridică cea mai apropiată, în speță, a regimului juridic aplicabil acțiunii exercitate împotriva rezoluției de respingere a sesizării, conform art. 47 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În considerentele deciziei sus-citate, instanța constituțională a arătat că, potrivit art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. (...) Așadar, în cazul rezoluției de clasare a sesizării, deși s-a declarat neconstituționalitatea sintagmei «rezoluția de clasare este definitivă», reținându-se că partea este lipsită de accesul la o instanță judecătorească, textul de lege nu a fost modificat și pus în acord cu cele statuate de instanța de control constituțional, iar soluția privind obligativitatea parcurgerii acestei proceduri anterior introducerii acțiunii apare ca fiind excesivă și formală.

Ulterior pronunțării instanței de contencios constituțional, în jurisprudență au fost exprimate opinii diferite cu privire la regimul juridic al căilor de atac formulate împotriva rezoluțiilor de clasare emise de Inspekția Judiciară, unele instanțe apreciind că rezoluțiile vor fi atacate în condițiile reglementate de dispozițiile dreptului comun (Legea nr. 554/2004), cum a reținut și instanța de fond în speța de față, alte instanțe opinând pentru aplicarea regimului juridic prevăzut de Legea nr. 317/2004, referitor la rezoluțiile de respingere a sesizărilor adresate Inspekției Judiciare.

Urmare acestor interpretări contrare, exercitând rolul său principal de unificator de jurisprudență, Înalta Curte, prin Soluția de principiu adoptată la data de 13 februarie 2017 de Secția de contencios administrativ și fiscal, a stabilit că: «Rezoluția de clasare a sesizării pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii – Direcția de Inspekție Judiciară în temeiul dispozițiilor art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, poate fi contestată, în fața instanței de contencios administrativ, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile».

Pentru a dispune în acest sens, Secția de contencios administrativ și fiscal a avut în vedere aplicarea principiului prevăzut de art. 5 alin. (3) din C.proc.civ., referitor la judecarea pricinilor potrivit dispozițiilor edictate pentru instituția juridică asemănătoare (cea mai apropiată), respectiv conform regimului juridic aplicabil acțiunii exercitate împotriva rezoluției de respingere a sesizării (art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii), și nu potrivit dispozițiilor Legii nr. 554/2004.

De asemenea, Înalta Curte mai reține că alin. (5) al art. 47 din Legea nr. 317/2004, în forma în vigoare de la data sesizării instanței de fond, prevedea că rezoluția de

obligativitatea plângerii prealabile, **acțiunea în fața instanței de contencios administrativ putând fi formulată direct**, fără parcurgerea recursului administrativ.

Astfel, în Legea nr. 554/2004 au fost identificate asemenea situații în cazul acțiunilor formulate potrivit art. 19, cererilor formulate potrivit art. 24, respectiv executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate de instanța de contencios administrativ, cererilor de suspendare formulate potrivit art. 15 alin. (5), în ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut cu cel suspendat de drept. În legile speciale^[1], unde plângerea

respingere a sesizării poate fi contestată la Curtea de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile, textul reglementând o procedură referitoare la rezoluția de respingere a sesizării în legătură cu răspunderea disciplinară a magistratului.

Prin urmare, în raport cu cele reținute de Curtea Constituțională în decizia amintită și față de prevederile legale referitoare la rezoluția de respingere a sesizării (care se poate da când, în urma efectuării cercetării disciplinare, nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii și în cazul căreia nu este necesară îndeplinirea procedurii prealabile), Înalta Curte apreciază că rezoluția de clasare a sesizării disciplinare emisă în temeiul dispozițiilor art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, în forma de la data sesizării instanței de fond, poate fi contestată fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.

Aceasta este și interpretarea cristalizată la nivelul secției de contencios administrativ a Înaltei Curți (*exempli gratia*, Deciziile nr. 75/2017, nr. 549/2017, nr. 1168/2017 și nr. 1267/2018) și adoptată cu titlu de principiu, pentru unificarea practicii judiciare, în ședința Judecătorilor secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție din data de 13 februarie 2017”. A se vedea I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., decizia nr. 5481 din 12 noiembrie 2019, www.scj.ro.

^[1] Referitor la art. 93 alin. (3) din Legea nr. 504/2002 a audiovizualului, instanța supremă a stabilit că „textul nu se referă la parcurgerea plângerii prealabile și că susținerile recurentei potrivit căroră dispozițiile art. 93 alin. (3) nu ar reprezenta o normă imperativă, ci una dispozitivă întrucât legiuitorul a utilizat sintagma «pot fi atacate» și nu a stabilit nici o sancțiune pentru urmarea procedurii generale prevăzute de Legea contenciosului administrativ sunt nefondate.

În fapt, astfel cum rezultă din examinarea textului legal mai sus-menționat, prin folosirea sintagmei respective legiuitorul a lăsat la alegerea părții interesate exercitarea dreptului său de a ataca sau nu în instanță actul respectiv, fără a modifica caracterul imperativ al dispoziției privind termenul pentru formularea acestei contestații, respectiv termenul de 15 zile ca și modalitatea de a exercita acest drept, «direct la secția de contencios administrativ a curții de apel» excluzând astfel aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ referitoare la procedura prealabilă obligatorie.

În ceea ce privește criticile formulate de recurentă cu privire la neindicarea căii de atac, a termenului de contestare și a instanței competente în cuprinsul actului

prealabilă nu este o cerință obligatorie a sesizării instanței de judecată, pot fi amintite O.U.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, care în art. 20 alin. (9) prevede că „Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii”, art. 80 din Legea nr. 188/1999 a funcționarilor publici (abrogat, *n.n.*), potrivit căruia „Funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare”, text care a fost preluat integral în art. 495 C.adm.^[1]

3. Termenele de exercitare. În cadrul termenelor pentru formularea plângerii prelabile, chiar dacă unele sunt aceleași, acestea se impun a fi analizate în funcție de persoana care se adresează cu plângerea prealabilă: destinatarul actului administrativ individual, terțul vătămat prin emiterea unui act administrativ ce este adresat altui subiect de drept, persoana vătămată, fizică sau juridică, ale cărei drepturi sau interese au fost vătămate prin emiterea unui act administrativ normativ, persoana vătămată prin încheierea sau executarea unui contract administrativ.

atacat, ca elemente obligatorii pentru validitatea acesteia, instanța de control judiciar le apreciază ca fiind nefondate întrucât în cauză nu sunt aplicabile aceste condiții de formă impuse de dispozițiile O.G. nr. 2/2001, în cauză fiind aplicabile prevederile Legii nr. 504/2002, regimul sancționator reglementat prin acest act normativ special, fiind derogator de la prevederile legii generale în materia contravențiilor”. A se vedea I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., decizia nr. 4763 din 18 octombrie 2011, www.scj.ro.

În privința deciziei emise de Consiliul Concurenței potrivit Legii nr. 21/1996 a concurenței, instanța supremă a stabilit că „prin dispozițiile cuprinse în art. 47¹, Legea Concurenței nr. 21/1996 (în forma în vigoare în anul 2013) stabilește faptul că deciziile emise de Consiliul Concurenței pot fi atacate în contencios administrativ în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de apel București.

Acest termen de investire al instanței de 30 de zile, care face imposibilă parcurgerea etapei procedurii prelabile stabilită de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, justifică exceptarea de la regula procedurii plângerii prelabile a persoanelor destinate ale respectivelor decizii, nu însă și a terților. Aceștia pot contesta deciziile Consiliului în condițiile dreptului comun în materia contenciosului administrativ, respectiv cu respectarea cerinței obligatorii privind îndeplinirea procedurii prelabile”. A se vedea I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 100 din 15 ianuarie 2014, www.scj.ro.

^[1] În doctrină s-a apreciat că nu este necesară plângerea prealabilă nici pentru admisibilitatea cererii de intervenție în acțiunea în contencios administrativ, atunci când intervenientul se prevalează de aceleași motive de nelegalitate pe care le invocă și reclamantul. A se vedea A. TRĂILESCU, A. TRĂILESCU, *op. cit.* p. 142.